

er det egentlig kun for at bede, om der mulig fra Landbrugets Side endnu kunde tages noget Hensyn til os Andre. Vi ere jo dog ogsaa Parter i Sagen. Ganste vist, vi producere hverten Natursmør eller Kunstsmør og forstaa os slet ikke paa den Produktion — det vil jeg indrømme — men der er dog en Side af Sagen, som interesserer os: Vi spise Smør, og det gjør, at vi dog synes, det er ikke uden Grund, at Repræsentanterne for de spisende Medlemmer af Samfundet ogsaa have Lov til at udtale sig ganske lidt om den Sag. Det interesserer os dog Noget. Det er ganske vist, det griber meget stærkt ind i Landbrugets Økonomi, det følger af sig selv, men det griber ogsaa ind i vor Økonomi. Vi have ogsaa en Økonomi at varetage, vi Forbrugere, og den forekommer det mig ikke ganske er tagen i Betragtning ved denne Veilighed, i alt Fald ikke fra alle Sider. Jeg indrømmer, at der er Undtagelser, jeg har med største Glæde hørt de Udtalelser fra Landmænd, der viste Anerkjendelse af, at der dog er Noget, der hedder Forbrugere, nogen Grund til ogsaa at tage Hensyn til de danske Forbrugere, endstjøndt det er Noget, man ellers knapt gider røre ved, man gider ikke tage Hensyn til dem, navnlig hvis de skulle være saa lumpne at spise Kunstsmør, for det er egentlig det laveste Standpunkt af alle, det er næsten foragteligt. Det synes mig noget vidtgaende; der er dog virkelig Grund til ikke rent at glemme ogsaa den Side af Sagen. Dette skulde jeg ikke saa stærkt have fremhævet overfor den ærede sidste Taler, stjøndt jeg synes han har i en ganske ualmindelig Grad pointeret netop dette Standpunkt, at Landbruget er det Æneste, som har Noget at sige i denne Sag, men jeg beklager meget, at jeg finder, at Lovforslaget selv ikke er ganske frit for at indtage et noget lignende Standpunkt, saaledes som det her foreligger. Jeg vil ikke gaa saa vidt som min ærede Kollega for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (P. Holm), der uden Videre erklærede det for brutalt. Det tør jeg ikke sige. Jeg finder nok, at der er noget Ensidigt deri, som det her foreligger. Det bør vel huskes paa, at her er en Straffelov, som indeholder en hel Række nye Straffebestemmelser. For at saadanne skulle kunne antages af den lovgivende Forsamling, maa man dog gjøre sig nogenlunde Rede for, om det er berettiget og retfærdigt at give den Art af Straffebestemmelser, som her er Tale om, og det er ikke berettiget blot at drøfte det Spørgsmaal, som nu er blevet grundig debatteret — det vil jeg indrømme.

Det Spørgsmaal, som er blevet grundig debatteret, er, om det er fordelagtigt, at der kommer saadanne Straffebestemmelser, det er maasse fordelagtigt for de Herrer, men derfor er det ikke rigtigt at gjøre det, de kunne ikke uden Videre acceptere den Sætning: „Hensigten helliger Midlet“. Spørgsmaalet er ikke udtømt ved, at de sige: Det kunne vi staa os bedst ved, der er ogsaa andre Hensyn at tage, og blandt saadanne Hensyn er det: Er det ganske berettiget, hvad de gjøre? De gaa uden Videre ud fra, at Kunstsmørrets Optraeden i denne Verden er noget i sig selv uberettiget, at det er en Slags Snylteplante, eller som det et Steds kaldes et Smiltstof, som har trængt sig ind, det er en temmelig stærk Betegnelse af et saadant Produkt (En Stemme: Ikke lige over for Natursmørret.) Ja, saa veed jeg ikke saa ganske, hvor Grønsden skal drages. Det er en lidt vel frads Betegnelse af et saadant Produkt, som der her er Tale om. Det er meget rigtigt, at da Kunstsmørret trængte sig ind under falskt Flag og udgav sig for naturligt Smør, var det uberettiget, og derfor kan Loven af 1ste April 1885 meget godt forsvares. Der er ikke noget nyt Princip kommet ind ved Loven af 1ste April 1885, saaledes som det ærede Medlem fra Njøge sagde. Det er et vel bekendt Princip i vor Lovgivning, ikke blot, at man straffer Forsælfninger, men under visse Omstændigheder, hvor det er vanskeligt for Enteltmand at vare sig mod Forsælfninger, der gjør man ogsaa hvad man kan, fra det Offentliges Side for at forhindre Forsælfninger. Jeg skal nævne et Exempel, som i disse Dage foreligger i et Lovforslag i det andet Thing om Stempning af ædle Metaller, Guld og Sølv. Den enkelte Mand kan ikke sikke sig, om Stoffet er godt Guld eller Sølv, eller der er Begering deri, og saa forlanges der Stempning. (Hø-
rup: Det er ogsaa noget Nyt!) Nei, det er slet ikke noget Nyt. Stempning og Prægning er da ikke noget Nyt. Det er som sagt et bekendt Lovgivningsprincip som findes i Loven af 1ste April 1885, den vil ramme den bedrageriske Fabrikant af Kunstsmør, der vil indsmugle Kunstsmør som Natursmør. Men dette Lovforslag gaar videre, det vil ramme den reelle Fabrikant af Kunstsmør, her staa vi overfor et nyt Princip i Lovgivningen, jeg kjender i alt Fald intet lignende, det er mig en ganske ukjendt Lovbestemmelse, og derfor er der virkelig al god Grund til at overbeie, om det er rigtigt og retfærdigt at stridde ind her mod denne Industri. Det er godt nok at have det Synspunkt, at denne Industri i sig selv er for-